

*Markův přijímací rituál
(Skinheads)*

„Jestliže si prostudujeme Ceasarova prohlášení, zjistíme, že starověcí Římané používali proti kmenům, které si zotročili, tytéž prostředky, jaké v naší době fašisti. Během dvou tisíciletí se prostředky nezměnily, změnila se pouze technika. Tím nechci pochopitelně říci, že lidstvo je takové jako před dvěma tisíci lety, ale nepochybně tu nacházíme znepokojivé podobnosti.“ Miklós Jancsó

Pot, svaly, posilovna, „sieg-heil techno“, těla, těla, těla, motto: Boia chi molla. [1] Tak začíná italský film *Skinheads* (1993, r. Claudio Fragasso) o „bláznivé módě“ vyholenců. [2] Marko, vcelku sympatický římský budižkničemu, který žije s matkou (už proto, že jako mnoho jiných mladých Italů nemůže na vlastní bydlení ani pomyslet), je jeho smutným antihrdinou: své dny tráví pospáváním a kouřením trávy, bezcílným poflakováním s kamarády v bistru a na ulici, ježděním na motorce. [3] Pak však znenadání přichází „iniciační“ zážitek: když do autobusu naskočí opilý umolousaný balkánský cikán a obtěžuje ženy, nikdo z přítomných, včetně Marka, se nezmůže na vážný odpor [4] – až na „fašistu“ v dlouhém koženém kabátě a čepici, který cikána obratně zneškodní, ačkoli ten okamžitě tasil nůž. Na Marka to zapůsobí natolik, že se začne motat kolem tělocvičny, kam viděl „fašistu“ z autobusu zacházet a nakonec vkročí i do zjevně poloprivátního nočního klubu (kde se „fašisti“ – přesněji řečeno „naciskini“ – rovněž scházejí), aby ho vzali mezi sebe. To se mu skutečně podaří, uzavřená skupina se Markovi otevírá, on se ovšem zároveň stále více sbližuje se Zairou, mladou Somálkou, jakousi „žhavou multikulti Popelkou“ se vzhledem modelky Iman, která u sousedů pracuje jako služka („Pěknej kousek černý buchtý, jen jestli je k mání?“, brouká si Marko natěšeně), miluje hudbu/tanec a má jedno „velké tajemství“: chce, aby celá její rodina přijela natrvalo za ní...

Markovu proměnu v „drsňáka“, s níž se odcizuje svému dosavadnímu prostředí a stává se členem mužského „klanu“, pojal režisér způsobem, jímž natáčel své filmy o zombie: „Dřív jsi vypadal nemocně, teď vypadáš jako mrtvola!“, říká mu matka na rovinu, když zjistí, že se její syn stal „fašistou“. Režisérovu „gore zkušenost“ evokují také scény upalování konžského

„ilegála“ nebo odříznutí rtu (či jazyka?) zmlácenému černošskému dealerovi. A sklep vyzdobený nacistickými rekvizitami i blyštivými disko-koulemi, v němž se kolektivně hajluje na eurotechno, připomíná spíš nějaký gay-klub, zvláště když se „hoši v kůži“ na toaletě osobně přesvědčují, zda Marko nemá obřízku. Celkové poselství snímku pak zní: Nedat se svést! být lempl a brát drogy je pořád lepší než být „nácek“, podlec a zbabělec, „mizernej šašek oblečený do černejh hadrů“.

Ve filmu – jistojistě podnícenému organizacemi jako Politické hnutí (Movimento politico), Nezávislá základna (Base Autonoma) či Akce Holé lebky (Azione Skinheads), které na počátku 90. let „plnily černé kroniky novin xenofobními a antisemitskými násilnostmi a otevřeně pronacistickými manifestacemi“ (Pierre Milza) a právě v roce 1993 byly na základě tzv. Mancinova zákona proti rasové a náboženské diskriminaci zakázány – dále uvidíme např. Markovy „zasvěcovací rituály“ (poškození a pomočení židovského zlatnictví), „obřad vyholování“ s pasováním („Pozvedni slávu padlé říše...“), náhlý přepad „fašounského“ střediska „antifašisty“ vyzbrojenými i výbuškou a pistolí atd. Dozvíme se, že „fašisté“ chtějí „Evropu silnou, bílou, árijskou, velké Německo a velkou Itálii“, ale také o pedofilním důstojníku SS, který za války znásilňoval židáčka, takže ho „neposlal do plynu“. Uслыšíme pyšný projev „vůdce“ Saveria s mussoliniovsky klenutou čelistí: „Všichni nám teď říkají blázni. A já vám říkám ano. My jsme blázni. Jestliže je bláznovstvím chtít napravit to, co čtyři neschopný politický idioti pokazili za čtyřicet let v tzv. parlamentní demokracii.“, [5] i jeho skepsi: „Dva miliony lir, špatnej dělnickej plat, to je všechno, co my, revolucionáři, bojovníci, můžeme poslat na jednu velkou akci německým kamarádům...“.

Všimněte si: knížka, kterou Markovi někdo zabalenou nechává na prahu, je *Teorie absolutní individuality* (Teoria dell' Individuo Assoluto) od Julia Evoly, vymezující „svobodu, vůli a moc“; [6] „strašidelných“ dívčích typů v klubu; naplnění „mýtu“ oběti bez ohledu na výsledek.

Hlášky: „Stíny, zatím jsme jenom a jenom černý stíny, pro všechny!“, „Neexistuje víra, když je odhodlání.“

Dialog (opilý „vůdce“ Saverio sní nahlas „co kdyby“):

Bum bum bum bum. Rok 1996. Nacistické jednotky se valí celou západní Evropou. Masy mladých skínů hajlují za návrat největšího a nejslavnějšího vůdce. Fýrera.

Marko (taktéž namol) doplňuje jako ozvěna:

Bum bum bum bum. Rok 1997. Negři, Židi a všichni imigranti jsou konečně vyhnány jak z Evropy, tak z Ameriky. Bílý svět se sjednocuje pod jednou jedinou vlajkou. Keltským křížem.
S.: *Bum bum bum bum. Středověcí rytíři slavného řádu se vracejí roku 1998, aby vládli prohnílému a nemocnému světu. Jeden velký národ vládne celému světu chudých i bohatých.*
M.: *Bum bum bum bum. Už neexistují žádní chudí.*
S.: *Bum bum bum bum. V roce 2000 už neexistují bohatí.*
M.: *Jeden muž vládne celému světu.*

S.: *Nový velký vůdce!* [7]

Fragassův snímek si stanovme za symbolický přelom. Namísto tvorby nepochybných a těžko zařaditelných umělců (Cavalier, Godard) a hluboce věřících (Bardem, Lizzani, Gavras) komunistů jsou totiž filmy o neofašismu napříště již hlavně dílky více či méně zdatných řemeslníků, kteří svoji režii konformně podřizují scénaristickému výchovnému apelu, [8] poplatnému morálnímu diktátu dominujícího světonázoru, který se po konci studené války jeví být „definitivním vítězem“. [8b] Výsledkem je, že bez narůstajícího pocitu trapnosti jsou v nich zpravidla sledovatelné jen ty pasáže, jimiž se tito konformisté z komerčních důvodů podbízejí těm, proti nimž je film jinak namířen! Snímky tudíž postrádají to nejdůležitější: jednotitou atmosféru (ať už přitažlivou nebo odpuzující) a přes možné maximální nasazení jednotlivců (ať už na hereckých postech či jinde) se proto zpravidla jeví jako „slátanina“.

To je žel i případ *Kultu hákového kříže* (1998, r. Tony Kaye), dnes u nás zdaleka nejznámějšího filmu o „neofašistech“. [9] Kdo z „bílých nacionalů“ by nechtěl být jako Derek Vinyard, když v podání přesvědčivého Edwarda Nortona „pacifikuje“ negerské vetřelce? Nekompromisní zásah proti bandě ozbrojených lupičů strhne diváka spravedlivým hněvem a málo pravděpodobná „basketbalová“ scéna právě svou ryzí filmovostí. Záhy však následuje Derekovo mělké „prozření“ (ve smyslu „všichni nejsou stejní“), způsob jeho „obrácení“ (po znásilnění šéfem Árijského bratrstva! [10]) a takřka masochistické „zmoudření“, když po svém návratu z vězení naprosto nenaplnuje očekávání, jež do něj komunita a hlavně mladší bratr Danny po roky vkládají. Scénarista sice ukazuje (možná nechtěně), že pro černošského ředitele školy Sweeneye, židovského učitele Murrye a další místní „liberální elity“ jsou ti, kteří chtějí, aby se „bílé děti nemuseli bát chodit po vlastní čtvrti“ jen „bláznivými hlupáky“. Avšak tam, kde nechává Dannyho prostřednictvím eseje, který má napsat zrovinka pro Sweeneye, [11] nahlédnout, že u kořene všeho „zla“ stál vlastně kdysi jeho otec (hasič zastřelený ve službě barevným narkomanem!), když si dovolil rozčilovat se nad vládou prosazovanou „pozitivní diskriminací“ a zpochybnit ji, doslova hýří pokrytečným výsměchem.

*Danny Vinyard v konfrontaci
(Kult hákového kříže)*

Všimněte si: Derekovy přítelkyně jako debilní „samice“, Derekovy sestry se „správnými názory“ – takové potkáváme stále častěji, Derekovy matky; tristního konce „smíření“ – „polepšený“ Derek v kravatě a rozstřílený Danny; osudovosti záchodů.

Akce: městská guerilla (přepad obchodu „žlutých kolonizátorů“), *White Power* koncert.

Hlášky: „Neznáme je. Ani nechceme. Jsou to naši nepřátelé“; „To už není naše čtvrt, to je bitevní pole. A dneska nás čeká boj.“ S přistěhovalci.

Multirasová a multikulturní realita a její propagace se nelíbí ani studentce Kateřině z Kanady [12] v tv-filmu *Bílé lži* (1998, r. Kari Skogland). [12b] Když je pak navíc za jedinou nepatřičnou otázku na konferenci Týdnu jednoho světa (One World Week) veřejně obviněna mediálně známým „sluníčkovým“ aktivistou z rasismu, [13] přidá se k Hnutí za národní identitu (NIM), tedy k „podzemí“, které přežívá za oficiální režimní fasádou. A hned první návštěva v jeho středisku končí atentátem: „tolerantní“ tam oknem vrhnou zápalnou směs, neboť: „svoboda projevu nezahrnuje projevy nenávisti“! Pro svůj zevnějšek, charakter, středostavovský původ, novinářskou dovednost, řečnickou pohotovost a IT zdatnost se Kateřina rychle stává „tváří“ hnutí. Nalézá v něm přátele, sebeuplatnění, oporu i lásku. Postupně však zjišťuje, že ani tady zdaleka není vše tak, jak se zdálo... [14]

Poselství snímku je jednoznačné: od pouhého hříšného pomyšlení na to, že „posedlost právy všech menšin ubližuje většině“ vede přímá cesta ke svodu kacířství, za nímž už nečeká nic jiného než peklo. Mj. tak uvidíte: slavení „dne oprátky“, neonacisty zapalující univerzitu, interaktivní výstavu o holocaustu, zoufalství a sebevraždu atd. A opět: dívčí zradu (hned 2 „kajícnice“). Hláška: „Naše pleť je naší uniformou.“ [15]

Problémy identity a multikulturního soužití doléhají také na mládež z americké univerzity v dramatu *Holé lebky* (1995, r. John Singleton). Studenti se v ní sdružují a organizují „kmenově“, podle rasových, sociálních a jiných klíčů (*Pán much* bleděmodře?). Vedle „pařícího“ mainstreamu jsou mezi nimi nejvíc vidět *black power* radikálové, gender lesby a také 4 naciskini. [16] Ti se v ději spíše jen tu a tam mihnou, aby posléze dostali od afroamerických „bratrů“ dosti nařezáno, není to ale poslední kolo – to přijde až na „mírovém festivalu“...

Film sugeruje, že rasové cítění a uvědomění nutně vede k rasové nenávisti a nepřiliš „korektně“ nadhazuje, že něco takového je dnes již vyhrazeno hlavně těm hloupějším, ublíženějším či jinak zakomplexovaným, popř. charakterově pokřiveným. Celkové vyznění je vlastně antiegalitářské: na „vejšku“ by prostě neměli chodit ti, kteří na ni nemají, ať už jde o nešťastného bílého troubu Remyho, „burana z Idaha“ (herec Rapaport jeho natvrdlý výraz ke konci už notně přehrává), anebo sportovně zdatného, ovšem div ne „pologramotného“ Malika. Ti dva, jeden s vyholenou hlavou, druhý v tričku Černých panterů, se prostě musejí střetnout. Všimněte si: pomstěné „Rasseschande“, Remyho znechucení, když si překvapeně uvědomí, že je ve studovně jediným bělochem.

Zbylé tři „antináckovské“ filmy z poslední dekády 20. století už jen ve zkratce čistě telegrafické: *The Infiltrator* (1995, r. Mackenzie) zobrazuje údajně „skutečný příběh“ židovského novináře, který se na počátku 90. let v Německu prohnal vetře mezi neonacisty pod maskou amerického milionáře, který je chce financovat. Byla to doba „pokůhnenovské“ generace vůdců (Althans, Hübner, Hasselbach, Worch) a tak jako v Itálii i jinde v Evropě doba největších „skinských“ protipřistěhovaleckých akcí (Rostock, Möln, Hoyerswerda). Kdo je kdo? [17] *Pariah* (1998, r. Randolph Kret) zase líčí „trestnou akci“ party skinů vůči rasově

smíšenému páru a rafinovanou pomstu oběti, která přežila. A poslední *Oi Warning* (1999, r. Ben/Dominik Reding) otevřeně spojuje téma skinheads s homoerotikou („dirty-urban-romance“), což u narůžovělé a správně „korektní“ festivalové kritiky nezůstalo bez odezvy...

Dokončení příště

Poznámky:

1. Boia chi molla znamená cosi jako „kdo se vzdá, je svině“ (zrádce) nebo „do hajzlu s tím, kdo to vzdá“, „smrt tomu, kdo se vzdá“. Toto staré heslo se znovu stalo nanejvýš aktuálním při občanských bouřích ve městě Reggio di Calabria, které vypukly v červenci 1970, když centrální vláda určila, že novým sídlem oblastní vlády se má stát sousední Catanzaro. Městské úřady poté vyhlásily „Římu“ válku: na ulicích se objevily barikády, bylo přerušeno železniční spojení a do města se z celého státu sjížděli členové Italského sociálního hnutí (MSI), aby místní „patrioty“ podpořili. „Válečný pokřik“ z Reggio už v 70. letech skvěle zhudebnila skupina Zetapiemme a dodnes je v Itálii obecně znám, Fragassovu filmu by však mnohem lépe slušel parodický ska-song *Bomber Nero* (Černý bombr) od 270bis, který svým vznikem navíc spadá do stejného období jako film.
2. Pod stejným názvem existuje také o 4 roky starší americký film režiséra Greydona Clarka, který jsme ovšem ještě neviděli...zdá se ale, že jde o „napínák“ (thriller), v němž úlohu těch, kteří za městem ohrožují životy příslušníků střední třídy, převzali po lstivých Indiánech, degenerovaných vesničanech, pomatených kriminálnících a nadpřirozených stvořeních právě všehoschopné holé lebky.
3. Matka hned na začátku synkovi vyčítá: „*Studovat si nechtěl, ani žádnou odbornost získat. Mohl jsi být geometr, účetní, nebo dělat v zemědělství, ale né. Nic. Sedm škol si vystřídal, sedm škol! Pozejtří ti bude 22 a nic neděláš, já jsem na to úplně sama. Nemůžu tě živit celej můj život. Ženský se mě ptaj, co dělá Marko? A co on dělá? Válí se, poslouchá muziku, kouří trávu, nebo jak se tomu říká, a pak jezdí na motorce. S těma pitomcema, co jsou tvoji kamarádi a za moje. Já ti ji koupila, já husa pitomá, za svý.*“ Ke konci, když zjišťuje, jak moc se Marko změnil, křičí: „*Tak takovouhle práci sis našel? Že si fašista a chodíš mlátit černochoy, Židy?*“
4. Jedna z obětí reaguje pouze slovně: „*My Italové se uskrovníme, necháme je tady a oni? Je to strašný tenhle dobytek, banda je to!*“
5. Projev pokračuje asi takto: „*Náš základní a hlavní princip a cíl je – jak dosáhnout politické moci. Dobře. My víme, že největší úspěchy nebyly zpočátku pochopeny, protože odporovaly mentalitě obyčejných lidí, té samé nepoddajné mentalitě, která nás nazývá násilníky. (...) Ale lid toho má už také dost a dává to najevo. Spolky, sdružení, strany. Musíme pracovat, abychom se spojili, protože jeden cíl potřebuje jednu stranu. To je naším cílem. Srov. také s poznámkou č. 7 u minulé části.*“
6. O cikánově vyhazovacím noži, který si Marko nechal a začal nosit, však „vůdce“ Saverio mluví více jak Joda („želví“ mudrc z Hvězdných válek) než Evola: „*Myslíš, že ti dodá odvalu, kterou hledáš? Je to jen předmět. Jen věc. Nemá sílu. Odvaze se nenaučíš, pamatuješ? Jestli se ovšem nenaučíš jednat díky síle, která je v tobě...*“
7. Citoslovce tu mají spíš funkci fanfáry, než aby vyjadřovaly střelbu. Nejen pro vyznění snímku (či spíše pro představu o něm) jsou však mnohem důležitější dialogy, které Marko

vede se starým Židem, majitelem zlatnictví, s nímž je scénáristou opakovaně konfrontován. Pro jejich poměrně značný rozsah je uvádíme zde:

„První jednání“ (na „zahrádce“ před bistroem)

Marko: *Dneska byl v autobuse jeden cikán, co votravoval ženský, kretén.*

Kamarád: *No a cos udělal?*

Marko: *Co sem udělal? Zrovna jsem nastoupil. Ani jsem se ne to...a najednou nastoupilo něco takovýho jako Švarcenegr. Ale mladej. Starej jako my. Ale ten ksicht! To se nevidí. Měl tvrdej šílenej pohled, silnej. Začal ho mlátit. Natrh mu prdel. Takouvouhle prdel (ukazuje).*

Kamarád: *Kdo ten Švarcenegr byl? Někej skín, ne?*

Marko: *Nekecám, fakt ne! Zmlátil ho, i venku, před autobusem. Kopal, třískal. A víš co lidi na to? Tleskali mu, řvali: „Bravo, bravo!“, podporovali ho a respektovali ho.*

Kamarádi: *Hmm, to je věc. Dobrá scénka!*

(Vměšuje se Žid, který naslouchal od vedlejšího stolu): *To byl strach, ten ti často namluví, že někoho respektuješ a přitom respekt je něco naprosto jiného.*

Marko (k Židovi): *Podívej, oni měli pořádněj strach z toho cikána nebo přistěhovalce, jak chceš... A jenom koukali, jak votravuje ženský.*

Žid: *Jistě, nezám je druh strachu, toho dnešního. Je lepší se do ničeho nemíchat. A taky to tenhle váš mladík v autobuse moc dobře věděl.*

Marko: *Ne, ne, ne, ten neviděl kolem sebe, jenom jednal za nás za všechny a dost.*

Kamarád (jménem Bombardo řečený Bomba): *Hej Marko, nech toho jó.*

Marko: *Ale proč prosím tě? (naštvaně) Von byl v pravej čas na pravým místě. Ten cigoš byl prase a ten trest si zasloužil.*

Žid: *Jenom proto, že byl cikán?*

Marko: *Možná...*

Žid: *A kdyby byl kněz?*

Marko: *Kněz? Co sem pleteš kněze?*

Bomba: *Kněz, co jezdí autobusem a osahává ženskejm zadky, to snad ne kluci, hehehe.*

Žid: *Tak třeba policajt jak chcete ne, dopravák nebo hasič, možná nákej známej politik.*

Marko: *Tohle nechápu, vo co ti tu sakra de? Bavíme se snad o opilým cikánovi, nebo ne?*

Žid: *No pomalu, pomalu. Jde mi o to, že často jenom síla a autorita můžou změnit názor lidí. To znamená, že co si dovolí nějaký mocný, to ten druhý nemůže.*

Marko: *A co? Co tím vším chceš vlastně říct? Že ho neměli mlátit? Že jsme měli chápat problémy toho chudáka cigoše a nechat mu ty ženský? Že sme rasisti?*

Žid: *Všichni musí být posuzováni stejně. A to se mění člověk od člověka, rasa od rasy. To pochopte. Jistěže nefandím tomu opilému cikánovi, ale ta odvaha, nebo co to vlastně je, chci, aby platila pro všechny, i pro bílý, pro ty normální. Bojím se toho, co se dnes děje vám mladým (v hudbě nastupují temné tóny). Kdyby snad někdo někoho před pár lety nazval fašistou, jistě by se urazil, ale dnes je skoro obdivujete, protože vůbec netušíte...ani nemůžete. Je to smutný. Vy je zastavte. Dokud není pozdě. Dokud není pozdě. (odchází)*

Bomba: *Koho že máme zastavit?*

Druhý kamarád: *Jak koho? Přece fašisty. Skíny. Ále co, stejně tomu hovno rozumíš...*

Bomba: *Hovno rozumím?*

Marko: *Mluví tak, protože je Žid.*

Bomba: *No a co s tím, je Žid, no a co?*

Kamarád 2: *Jak co s tím? Marko má pravdu. Vidíš...hovno tomu rozumíš. Židi se poserou strachy, kdyby tamti začali topit v pecích.*

Bomba: *Kdo tamti? Skinheadi? A to jako všichni čtyři?*

Marko: *Bombardo, co si to za chlapa? Co to kecáš? (vzrušeně) Je jich málo, ale sou tvrdý. Hele dneska, ten v tom autobuse, to bylo zvíře, fakt. Vydal by za deset. A není jich tak málo. Viděl si ty shromáždění v Německu, Francii i tady?*

Bomba: *Snad ses nám nezamiloval?*

Kamarád 2.: *Ále Bomba ví hovno, nemůže za to, jakej je...*

„Druhé jednání“ (na chodníku)

Žid (komentuje Markův nový „válečnický“ zevnějšek): *To je pěkněj vojáček. Poslouchej, bojuj, ale za co, za koho?*

Marko: *Nemám chuť s tebou mluvit. Nech mě bejt.*

Žid: *Ty mi strach nenaženeš, víš. V těhle hadrech se cítíš silnej, co! Ale to je jenom uniforma, co nic neznamená. Seber*

se. Nepodléhej nějakému ideálu, co neexistuje, co neznáš. Blbost. Přemejšlej hlavou. Mozkem. To je to nejdůležitější, co máme v hlavě.

Marko: Jdi už do prdele i s těma svejma poučkama. Jdi si počítat ty svý prachy Žide. To je ten tvůj bůh. Prachy. A kecáš vo ideálech. Co chceš? Táhni si jinam.

Žid: To sou samý lži, jen lži. Nevěř tomu, co říkají, nevěř jim. Chtějí (fašisti) jenom moc, nic víc. Vládu, diktaturu. Rozumíš nebo ne? Otevři oči, chlapče, otevři je!

Marko: Ty se totiž bojíš přijít, o to co máš. Tím jste horší než nějaký mravenci. Ale už dost, dost. Skončili ste. Rozdupáme to vaše mraveniště. Židi ven! (odchází, Žid zůstává jako opařený)

Volbu, zda se seznámit i s „třetím jednáním“ (před Židovým obchodem), ponecháváme raději už na čtenáři divákovi...

8. Tím však nevylučujeme, že některé z těchto výplodů nejsou míněny upřímně, se spravedlivým rozhořčením. Typy rozličných pravověrných etnomasochistů a xenofilů, jak je velmi trefně vykresluje Jean Raspail ve svém románu *Tábor svatých* (český vydavatel tuto zcela zásadní knihu naneštěstí strašlivě znehodnotil „svým“ překladem a absencí jakékoli redakce!), samozřejmě existují, a to snad dokonce i mezi Židy, pro něž je na rozdíl od dnešních idealistických, ale dezorientovaných Evropanů dosud obecně charakteristické etnické uvědomění.

8b. Hlavním nepřítelem „neofašistů“ už také, alespoň v „prvním plánu“ – „na ulici“ – nejsou „rudí“, nýbrž „alogenní“, tzn. barevní přistěhovalci z Asie a Afriky.

9. Scénárista David McKenna se později podepsal např. pod „Kokainem“ (2001) s Johnny Deppem nebo „Jednotkou rychlého nasazení SWAT“ (2003). Taktéž debutující režisér Kaye prý „dělal problémy“(?), jako nováček však měl asi jen málo šancí si něco vůči produkci prosadit.

10. Jeden z členů Aryan Brotherhood tajně kšeftuje s Mexičany a Derek tuto nedůslednost odmítá, sám však následně veřejně zradí pravidla „bratrstva“, když s barevnými hraje basket.

11. Nutno uznat, že Cameron Alexander alias Cam ho tudíž vystihuje trefně: „manipulující, pokrytecký strýček Tom“. Postava „mrchožrouta“ Alexandra, „největšího distributora a vydavatele knih Bílé síly v okrese“, který „nejistě, frustrované a citlivé kluky“ transformuje v „bílé gangy“, je zjevně inspirována lidmi jako Gerhard Lauck z NSDAP/OA nebo Tom Metzger z kalifornského Bílého árijského odporu (White Aryan Resistance, WAR).

12. Poukazuje se tu na kulturní a jazykové čistky ideologů politické korektnosti, jakož i k absurditě některých situací z multikulti každodennosti.

12b. Pod stejným názvem *Bílé lži* je na ČSFD prezentován i dvoudílný britský televizní snímek *Little White Lies* (1998, r. Philip Saville), který jsme neviděli.

13. Nutno přiznat, že „Alan Green“ je podán náležitě odpudivě, po celý film. Hotový Bursík.

14. Od „organického pečiva“, rituálu zimního slunovratu a distribuci letáků přes „árijský sex“ na říšské válečné vlajce přechází křehká útlá blondýnka rychle ke střeleckému tréninku, zapalování křížů KKK a zkopání ideového protivníka, který už leží sražen na zemi. A to není vše...

15. Pronese ji spolu se strašením Turnerovými deníky „reverend Hunter“, tzn. reverend Richard G. Butler z Árijských národů.

16. Název „Holé lebky“ (= *Higher learning*) je „licencí“ českého distributora po způsobu „Prci prci prcičky“ (= *American Pie*), „Kultu hákového kříže“ (= *American History X*), „Náš vůdce“ (*Die Welle*) apod.

17. Je např. Dieter Creutz, postava Michaela Byrna, „ozvěnou“ staříckého generálmajora Remera?